

net i a Santa Coloma de Queralt per Casacuberta (c. 1920) i al poble mateix per Coromines, 10-I-1932.

DOC. ANT. 1196: *Cella Vinaria; sancti Petri de Cella Vinaria* (Kehr, *Papsturk.*, 572, 573); 1311: *Ça-Llavinera* (BABL IX, 119); 1331: *S. Petri de Salavinera* (Junyent, *Misc. Gri.* I, 377); 1359: *Sent Pere Sa Lavinera* (CoDoACA XII, 51).

PARÒNIMS. 2) *La Llavinera*, poble del municipi de Sant Pere Sallavinera. Es formà a l'indret de l'antic castell de *La Llavinera*, avui completament desaparegut.

PRON. MOD.: *la ləbiné̄ra* o *sə l̄*, oït a Freixenet i a Canç per Casacuberta (c. 1920).

3) *Sant Martí de Llavinera*, antiga església en ruïnes en el municipi d'Olvan. Un *Raimundus Lavinera* (15 testimonis en un doc. de 1031 (Font Rius, *C. d. p.*, § 82) potser venia d'allí.

4) *Llaviners*, NL antic del terme de Cabó: *ad Lavineros subiranos*, a. 1036 (BABL VIII, 424).

5) i 6) Sengles *La Llavina*, veïnat del municipi de Centelles i casa de pagès del Montseny (mapa Aegerter). J. F. C.

ETIM. La documentació antiga del nom (1) la forneix, en especial atesa la forma més antiga, i més autoritzada, de la butlla de 1196: CELLA VINARIA 'celler de vins, cella on es produeixen vins'. També en les mencions de 1311, 1359 hem d'entendre Çallavinera (mal segmentat *ça Ll-*), com si fos article, per interpretació errònia de Carreras Candi. Com que en aquest temps s'escrivia *L-* per *ll-* inicial, en el ms. de 1331 hi van entendre *Sala-vinera*, interpretació secundària. Però la pron. pop. moderna *saləbiné̄ra*, amb *l̄*, comprova que mai no hi ha hagut verament el mot *sala*. El parònim 2) és creació posterior sobre el nom bàsic 1): aquí alguns reemplacen *Sa-* pres per l'article arcaic per l'article modern *La-* (com en *La Muga*, *La Vajol* etc.) i altres segueixen fidels al genuí *Salla-*.

En canvi els parònims 5), 6) i 4) vénen de NAPĪNA per dissimilació (veg. els articles *nabina* i *Nabiners*). El 3) pot venir de l'un o de l'altre origen: resta dubtós.

SALLENT

Nom de corrents d'aigua. Entre altres: Riera del *Sallent*, afl. esq. del Ter, a l'alt Gironès, te. Susqueda, provenint del Collsacabra, te. Rupit (clot del Papalló), després de saltar per un important salt d'aigua; oït «*r. del salén*», amb *l̄*, 1934 (exc. 212, Ll. i, 56).

La Sallent, saltant llarguíssim, per on s'estimba l'aigua del gran barranc, afl. dr. de la Noguera de Caldes, desembocant-hi 2 o 3 k. més avall de Caldes de Boí (xviii, 175; *TVBoí* II, 17). Diuen *la salén* amb article femení, revelant que l'ètimon no abreujat havia de ser AQUAM SALIENTEM 'l'aigua que salta'.

Noms de poblacions, provinents de salts d'aigua adjacents. Per a llur conjunt veg. *DECat* VII, 67a39-59.

1) SALLENT, poble de Bages, a banda i banda del

Llobregat, 14 k. NNE. de Manresa.

PRON.: *salén*, a Santpedor, 1920 (Casac.), i amb gentilici *sallentins*, Cor., al poble mateix, 1931 (exc. 177); *saləntins*, Casac., i oït a Berga, Cor. (1932). Cf. Fortià Solà, *Història de la vila de Sallent*, Vic 1920, 425 pp.

MENC. ANT. 978: *Salientis* (Mas, *N. H. Bna.* XIII, 208); 1022: *Sallent* (Balari, *Orig.*, 137); 1133: *Saliente* (Ripoll Vilamajor, *monogr.* XLVII, 2); 1196: *Salientis* (Kehr, *Papsturk.*, 572); 1331, 1333, 1339: *ecclesia de Sal(l)iente* (Junyent, *Misc. Griera* I, 378, 385, 389); 1359: *Salent* (CoDoACA XII, 63).

2) Llog. de la Garrotxa, agre. al mun. de Santa Pau, uns 10 k. a l'E. d'Olot, vora el riu Ser. Uns l'anomenen sense article, altres *el salén* (a Mieres: Casac. 1920); 1359: «parròquia de *Salent*» (CoDoACA XII, 108); i veg. el § final del nostre article.

3) Poblet de l'Alt Urgellet, alt dins la vall i mun. de Castellbò, uns 8 k. NO. de la SdUrg.; oït *salén*, 1930, a Aravell i 1932 a la Torre de St. Climent (Ll. i 21 i exc. 202); *selén* a Castellbò, 1920 (Casac). MENCIONS. 1212: *Salent*, cit. junt amb *Envall* (*Cart. de Tavèrnoles*, 199.5).

4) Llog. del Baix Urgellet, agre. a Montanissell, amunt de la seva vall, 9 k. a l'O. d'Organyà; és vora un saltant en el riu de *Sellent* (*Bol. Asoc. Art.-Arq. Bna.*, 1892, 287). Pron.: *selén* a Organyà (Casac. 1920); 839, Acta C. SdUrg.: «parochia --- *Salientes* ---» (ed. PPujol, n.º 120); 997 (BABL VI, 350); 1094: *Sallent* junt amb Carreu (BABL VIII, 541); 1099: *kastro Salientis* (BABL VIII, 544); 1157: *Sallent* (BABL VI, 393).

5) Llogaret del Solsonès, agre. a Pinell, cap dalt de la vall d'un afl. dr. del riu Bragós, al qual desemboca prop de Sanaüja.¹ Pron.: *salén*, a Cardona (Casac., 1920); 1054: El *Sallent*, citat junt amb Riner (Arx. Sols.); 1359: *Salent* (CoDoACA XII, 52); 1595: *Sellent*, cit. junt amb *Espuga* (Baraut, *Santuari El Miracle*, p. 77).

6) SALLENT, poble valencià, 7 k. ONO. de Xàtiva, vora el «riu *Sallent*» diu Mateu i Llopis (*País Val.*, 104), «riu de *Sallent*» (SGuarner, *Nom.*, 1966, 133), afl. del Cànyoles. Giner i March després de dir (1934) «diuen *Sellent*, escrivim *Sallent*», com a cosa d'ell i de SGuarner, ho precisà dient que *Sellent* ho havia oït a València (1955); SGuarner ens escriví el 1936 que *salént* és el que ell oïa a Llanera. Li donen la raó les meves orelles c. a. 1962 a la major part de les enqs.: *salént* a Roglà, a Llanera i a Sallent mateix (xxxii, 41.5, 44.19, 48.16); *selént*, però, a Castelló de la Ribera (xxxi, 123.19). Hi ha hagut vacil·lació entre els valencians nacionals en l'ortografia: *Sellent* en una primera llista, *Sallent* una 2a., i en la de *Raixa* fins que SGuarner en el *Nom.* de 1966 ha fixat *Sallent de Xàtiva* (p. 18).

MENCIONS ANT. *Salent* en la Crònica de Jaume I (Ag., p. 350, si bé *Cellent* en l'ed. de Val. S. xvi). En el *Rept.*: *Sallent*, prop de Xàtiva (Bof., 385); 1226: